

In de gevoegde zaken 13 tot 28/82,

betreffende verzoeken aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de Cour d'appel te Rennes, in de aldaar aanhangige gedingen tussen

JOSÉ ARANTZAMENDI-OSA te Ondarroa, Spanje, EN ANDEREN

en

PROCUREUR DE LA RÉPUBLIQUE EN PROCUREUR GÉNÉRAL,

om een prejudiciële beslissing inzake de geldigheid van een aantal verordeningen van de Raad tot vaststelling van bepaalde overgangsmaatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden die van toepassing zijn op vaartuigen die de vlag van Spanje voeren,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer)

samengesteld als volgt: A. O'Keeffe, kamerpresident, G. Bosco en T. Koopmans, rechters,

advocaat-generaal: F. Capotorti
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hof's Statuut-EEG ingediende opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

1. Bij een aantal vonnissen van het Tribunal de grande instance te Lorient en

het Tribunal de grande instance te Quimper zijn J. Arantzamendi-Osa en een aantal andere Spaanse vissers wegens overtreding van de visserijwetgeving veroordeeld. Zij waren betrappt toen zij, zonder in het bezit te zijn van de visvergunning die in de communautaire regeling voor vaartuigen onder de vlag van Spanje wordt verlangd, in de Franse economische zone van 12-200 mijl uit de kust de visserij uitoefenden.

In beroep voor de Cour d'appel te Rennes hebben verdachten verklaard de regeling, getoetst aan eerder aangegane internationale verbintenissen, niet rechtsgeldig te achten.

In een aantal arresten van 3 december 1981 heeft de Cour d'appel te Rennes de behandeling geschorst totdat het Hof zich bijwege van prejudiciële beslissing zou hebben uitgesproken over de vraag of, in verband met eerder aangegane internationale verbintenissen, de verordeningen van de Raad tot vaststelling van bepaalde overgangsmaatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden die van toepassing zijn op vaartuigen die de vlag van Spanje voeren, rechtsgeldig zijn voorzover daarin bepaalde voorwaarden worden gesteld aan de visserij door Spaanse onderdanen in de bij het Franse decreet nr. 77-130 van 11 februari 1977 ingestelde economische zone en, zo ja, of die verordeningen dan aan Spaanse onderdanen kunnen worden tegengeworpen.

2. De bepalingen der desbetreffende verordeningen en overeenkomsten kunnen, wat de onderhavige zaken betreft, worden samengevat als volgt:

a) Overeenkomstig 's Raads resolutie van 3 november 1976 inzake bepaalde externe aspecten van het instellen in de Gemeenschap, met ingang van 1 januari

1977, van een visserijzone van 200 mijl (PB C 105 van 1981, blz. 1) hebben de Lid-Staten van de Gemeenschap hun visserijzones per 1 januari 1977 uitgebreid tot 200 mijl langs de Atlantische kust en de Noordzeekust.

Zo werd er bij decreet nr. 77-130 van 11 februari 1977, vastgesteld krachtens wet nr. 76-655 van 16 juli 1976, langs de territoriale Noordzee-, Kanaal- en Atlantische kusten van de Franse Republiek, vanaf de Frans-Belgische grens tot aan de Frans-Spaanse grens, een economische zone ingesteld, die zich vanaf de uiterste grens der territoriale wateren tot 188 mijl zee-inwaarts uitstrekt.

In artikel 2 van het decreet is het navolgende bepaald:

„Onverminderd de bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en zijn uitvoeringsbepalingen, is de visserij, overeenkomstig de gewijzigde wet van 1 maart 1888, in voormelde economische zone aan buitenlandse vaartuigen verboden.

In afwachting van deze bepalingen kunnen er echter aan bepaalde buitenlandse vaartuigen visserijvergunningen worden afgegeven op de voorwaarden voorzien in het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap en zijn uitvoeringsbepalingen, in internationale overeenkomsten en in het nationale Franse recht.”

In artikel 3 zijn de toepasselijke sancties vastgesteld.

b) Sinds de visserijzones der Lid-Staten tot 200 mijl zijn uitgebreid, wordt de exploitatie van de visbestanden in die zones door vissersvaartuigen van derde landen, voor de onderscheiden betrokken landen door communautaire maatregelen gere-

geerd. In afwachting van de totstandkoming van kaderovereenkomsten inzake de visserij tussen de Gemeenschap en die derde landen, zijn die maatregelen aanvankelijk als voorlopige maatregelen vastgesteld.

Gezien de dagen waarop de feiten in de onderscheiden zaken zijn begaan, was daarop van toepassing:

- in zaak 23/82 (waarin de feiten op 14 januari 1980 zouden hebben plaatsgevonden): 's Raads verordening nr. 1177/79 van 12 juni 1979 tot vaststelling voor 1979 van bepaalde maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ten aanzien van vaartuigen die de vlag van Spanje voeren (PB L 151, blz. 1); de geldigheidsduur der volgens deze verordening afgegeven visserijvergunningen werd bij verordening nr. 2897/79 van 18 december 1979 (PB L 362, blz. 2) tot 31 januari 1980 verlengd;
- in zaken 14/82, 15/82, 18/82, 19/82, 20/82, 21/82 en 25-27/82 (waarin de feiten onderscheidenlijk op 4 april 1980, 17 april 1980, 3 juni 1980, 6 mei 1980, 15 maart 1980, 30 mei 1980 en 17 mei 1980 zouden hebben plaatsgevonden): 's Raads verordening nr. 541/80 van 3 maart 1980 tot vaststelling van bepaalde tussentijdse maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ten aanzien van vaartuigen die de vlag van Spanje voeren (PB L 60, blz. 1);
- in zaken 16 en 24/82, 17/82 en 22/82 (waarin de feiten onderscheidenlijk op 5 januari 1981, 16 augustus 1980 en 2 augustus 1980 zouden hebben plaatsgevonden): 's Raads

verordening nr. 1719/80 van 30 juni 1980 tot vaststelling voor 1980 van bepaalde maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ten aanzien van vaartuigen die de vlag van Spanje voeren (PB L 168, blz. 27); in de zaken 16 en 24/82 is de geldigheidsduur van de overeenkomstig die verordening afgegeven vergunningen bij verordening nr. 3305/80 van 17 december 1980 (PB L 344, blz. 33) tot 31 januari 1981 verlengd.

In al die verordeningen wordt aan de visserij de voorwaarde gesteld dat er aan boord een door de Commissie voor rekening van de Gemeenschap afgegeven vergunning voorhanden moet zijn; in een bijlage zijn de toegestane vangsten voor betrokken perioden vastgesteld, alsmede het aantal vergunningen dat aan vaartuigen onder Spaanse vlag mag worden afgegeven. Voorts worden er aan de vergunninghouders een aantal nauwkeurig omschreven verplichtingen opgelegd.

Voor het tijdvak 1 februari-4 maart 1981 waarin, wat zaken 13/82 en 28/82 betreft, de feiten zijn begaan (2 februari 1981 onderscheidenlijk 14 februari 1981) was er geen communautaire verordening vastgesteld waarin de afgifte van een vergunning aan Spaanse vaartuigen was voorzien.

c) De tussen de EEG en Spanje gesloten kaderovereenkomst inzake de visserij is op 23 september 1978 geparafeerd en op 15 april 1980 ondertekend. De overeenkomst is namens de Gemeenschap goedgekeurd bij 's Raads verordening nr. 3062/80 van 25 november 1980 betreffende de sluiting van de visserijovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de regering van Spanje (PB L 322, blz. 3). Nadat de ratificatieprocedure in Spanje was doorlopen, is de

overeenkomst op 22 mei 1981 in werking getreden (PB L 204 van 1981, blz. 34).

Overeenkomstig haar artikel 12 is de overeenkomst, in afwachting van haar inwerkingtreding, vanaf de dag van ondertekening, 15 april 1980, voorlopig toegepast.

De artikelen 1, lid 2, 2, 3 en 4 der overeenkomst luiden als volgt:

„Artikel 1

1. Deze overeenkomst heeft ten doel de beginselen en de regels vast te stellen die zullen gelden ten aanzien van de uitoefening van de visserij door de vaartuigen van de ene partij in de visserijzones die vallen onder de jurisdictie van de andere partij.

...

Artikel 2

Elke partij verleent de vissersvaartuigen van de andere partij overeenkomstig het bepaalde in de volgende artikelen toegang tot de visserijzone die onder haar jurisdictie valt.

Artikel 3

1. Elke partij bepaalt jaarlijks voor de visserijzone die onder haar jurisdictie valt, behoudens aanpassing bij onvoorziene omstandigheden en rekening houdende met de eisen inzake een rationeel beheer van de biologische rijkdommen:

- a) de totale vangst die wordt toegestaan voor afzonderlijke bestanden of groepen bestanden met inachtneming van het meest betrouwbare wetenschappelijke materiaal waarover zij beschikt, de onderlinge afhankelijkheid van de bestanden, de werkzaamheden van desbetreffende internationale organisaties en alle andere relevante factoren;
- b) na onderling overleg, de hoeveelheid die door de vaartuigen van de andere

partij mag worden gevangen en de gebieden waarin deze hoeveelheid mag worden gevangen. Beide partijen streven naar een bevredigend evenwicht tussen de vangstmogelijkheden van de ene partij in de visserijzone die onder de jurisdictie van de andere partij valt.

Bij het vaststellen van deze mogelijkheden houdt elke partij rekening met:

- i) het belang van de instandhouding van de traditionele kenmerken van de visserij in de kustgebieden aan de grenzen;
- ii) de noodzaak de moeilijkheden voor de partij waarvan de vangstmogelijkheden bij de totstandbrenging van bovengenoemd evenwicht kunnen teruglopen, zoveel mogelijk te beperken;
- iii) alle andere relevante factoren.

2. Elke partij kan alle andere maatregelen treffen met het oog op de instandhouding en het rationele beheer van de bestanden in de visserijzone die onder haar jurisdictie valt. De maatregelen die aldus worden getroffen na de jaarlijkse vaststelling van de vangstmogelijkheden van de andere partij mogen niet van dien aard zijn dat zij de daadwerkelijke uitoefening van de visserij in gevaar brengen.

Artikel 4

Elke partij kan besluiten dat de visserij in de visserijzone die onder haar jurisdictie valt door vaartuigen van de andere partij uitsluitend mag worden uitgeoefend indien daarvoor een vergunning is afgegeven.

De bevoegde autoriteiten van elke partij geven aan de andere partij kennis van de naam, het registratienummer en andere relevante kenmerken van de vissersvaartuigen waarvoor een vergunning wordt gevraagd om in de visserijzone van de

andere partij te vissen. Deze bepaling geldt eveneens voor elk vaartuig dat een vaartuig moet helpen of bijstaan bij de uitvoering van taken die rechtstreeks verband houden met de visserij-activiteit van dit vaartuig. De andere partij geeft vergunningen af naar gelang van de vangstmogelijkheden die zijn verleend overeenkomstig het bepaalde in artikel 3, lid 1, sub b).”

d) Bij de door de verdachten in de gedingen voor de nationale rechter ingeroepen eerder aangegane internationale verbintenissen valt met name te denken aan de navolgende overeenkomsten waarbij Frankrijk en Spanje partij zijn:

— het Verdrag van Londen inzake de visserij van 9 maart 1964 (Recueil des traités des Nations Unies, 581, nr. 8432) en de ter uitvoering van artikel 9, lid 2, van het Verdrag van Londen gesloten Frans-Spaanse overeenkomst van 20 maart 1967 inzake de „voisinage”-regelingen, alsmede:

— het Verdrag van Genève van 29 april 1958 inzake de visserij en de instandhouding van de levende rijkdommen van de volle zee (Recueil des traités des Nations Unies 559, nr. 8164).

3. De verwijzingsarresten van de Cour d'appel te Rennes van 3 december 1981 zijn op 14 januari 1982 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Overeenkomstig artikel 20 van het Protocol betreffende 's Hof's Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door de regering van de Franse Republiek, vertegenwoordigd door G. Guillaume, directeur juridische zaken van het ministerie van Buitenlandse Zaken, als

gemaakt, door de Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Vignes, directeur van de juridische dienst, als gemachtigde, bijgestaan door mevrouw M. Sims, administrateur van die dienst, en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door F. Lamoureux, lid van de juridische dienst, als gemachtigde.

Bij beschikking van 20 januari 1982 heeft het Hof de zaken 13-28/82 voor de behandeling en de uitspraak gevoegd.

Bij beschikking van 29 juni 1982 heeft het Hof, overeenkomstig artikel 95, lid 1 en lid 2, van het Reglement voor de procesvoering, de gevoegde zaken naar de Eerste kamer verwezen.

Op rapport van de rechter-rapporteur en de advocaat-generaal gehoord, heeft het Hof besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Samenvatting van de bij het Hof ingediende schriftelijke opmerkingen

De Franse regering wijst erop dat het in de zaken 14-27/82 om dezelfde casusposities gaat als in de zaken waarin het Hof zich in het nog niet gepubliceerde arrest van 8 december 1981, gewezen in de zaken 180 en 266/80 (Crujeiras Tome en Yurrita) in die zin heeft uitgesproken dat „de door de Gemeenschap volgens haar eigen voorschriften getroffen overgangsregeling” past in „het kader van de betrekkingen die de Gemeenschap en Spanje zijn aangegaan om de problemen in verband met de instandhoudingsmaatregelen en de uitbreiding van de ... visserijzones op te lossen en de vissers

wederzijds toegang te verlenen tot de door deze maatregelen bestreken wateren" (r. o. 18), alsook dat „deze betrekkingen... in de plaats [zijn] getreden van de voordien in deze zones geldende regeling."

De Franse regering geeft het Hof in overweging die uitspraak zonder meer te bevestigen en — in de zaken 14-27/82 — vast te stellen dat bij onderzoek naar de gestelde vraag niet is gebleken van feiten of omstandigheden welke aan de rechtsgeldigheid der betrokken verordeningen, welker bepalingen op Spaanse onderdanen van toepassing zijn, afbreuk kunnen doen.

Met betrekking tot de zaken 13 en 28/82, waarin de feiten zijn begaan in een periode waarvoor niet bij verordening in de afgifte van vergunningen aan Spaanse vissers was voorzien, heeft de Franse regering gewezen op de vijfde overweging van de considerans van 's Raads verordening nr. 554/81 van 27 februari 1981 (PB L 57, blz. 1), volgens welke de uitoefening van de visvangst door Spaanse vaartuigen in de visvangstzones der Lid-Staten „van 1 tot en met 31 januari 1981 is toegestaan bij verordening (EEG) nr. 3305/80", met dien verstande dat „deze activiteiten sinds 1 februari 1981 zijn onderbroken". Pas bij de inwerkingtreding van voormelde verordening nr. 554/81, kon er dus weer rechtmatig worden gevestigd.

Voor het overige verwijst de Franse regering in zoverre naar hetgeen zij heeft betoogd in de opmerkingen die zij in zaak 137/81, waarin hetzelfde probleem was gerezen, heeft ingediend.

De Raad van de Europese Gemeenschappen wijst er allereerst op dat de litigieuze feiten hebben plaatsgevonden tussen 14 januari 1980 en 14 februari 1981, ofwel in een tijdvak dat kort na de ondertekening van de visserij-overeenkomst EEG-Spanje een aanvang heeft genomen en tijdens de voorlopige toepassing van die overeenkomst afliep.

Zoals de Raad reeds had te kennen gegeven, kunnen Spaanse vissers zijns inziens niet met een beroep op eerder aangegane internationale verbintenissen aan toepassing van de betrokken verordeningen der Gemeenschap ontkomen. De nauwe samenwerking tussen de Spaanse autoriteiten en de Gemeenschap tijdens de besprekingen over de overeenkomst bewijst de stilzwijgende aanvaarding — en de ondertekening daarvan bewijst de uitdrukkelijke aanvaarding — van nieuwe wederzijdse betrekkingen, op het gebied der visserij, tussen de Gemeenschap en Spanje. De Raad stelt dan ook voor dat in de zaken 14—27/82 dezelfde oplossing zal worden gekozen als in voormeld arrest van 8 december 1981.

Met betrekking tot de periode 1 februari-3 maart 1981, waarin de feiten in de zaken 13 en 28/82 zouden zijn begaan, heeft de Raad met verwijzing naar zijn opmerkingen in zaak 137/81, betoogd dat in de communautaire regeling de mogelijkheid van afgifte van een vergunning aan Spaanse vissers in het geheel niet is voorzien, immers de visserijbetrekkingen tussen de Gemeenschap en Spanje waren onderbroken. Deze onderbreking betekende evenwel niet dat er dus vrijelijk mocht worden gevestigd, immers in de Franse wettelijke regeling werd visserij in de territoriale wateren en in de economische zone met zoveel woorden verboden, tenzij daartoe in het kader van de Gemeenschap toestemming mocht zijn verleend.

Omdat de Gemeenschap en Spanje het over het aantal vergunningen en de quotering niet eens konden worden, kon de regeling voor 1981 noch in december 1980 noch in januari 1981 worden vastgesteld. De Raad verwijst te dien aanzien naar een tot de Spaanse vertegenwoordiging bij de Gemeenschappen gerichte „note verbal” van de Commissie van 23 december 1980, waarin de Commissie er nadrukkelijk op heeft gewezen dat het overleg zo tijdig diende te worden besloten dat er nog voor 1 februari 1981 een verordening kon worden vastgesteld waarin de uitkomsten der besprekingen werden vastgelegd, zulks teneinde te vermijden dat de visserij met Spaanse vaartuigen in de communautaire visserijzone zou moeten worden onderbroken. Het overleg werd tenslotte op 17 februari 1981 besloten, waarna verordening nr. 554/81 terstond werd vastgesteld.

Ook de *Commissie van de Europese Gemeenschappen* geeft het Hof in overweging de in de zaken 14—27/82 gestelde vragen te beantwoorden overeenkomstig het antwoord, bij voormeld arrest van 8 december 1981 in de zaken 180 en 266/80 gegeven.

Zij is voorts van mening dat deze oplossing, waarin men, teneinde met de ontwikkeling van het internationaal recht rekening te houden, de vroeger voor de visserijzones geldende regeling heeft vervangen door de uit de nieuwe betrekkingen tussen Spanje en de Gemeenschap resulterende voorlopige regeling, in de zaken 13 en 28/82 zonder meer kan worden overgenomen. De door het Hof vastgestelde vervanging van de oude door de nieuwe regeling rechtvaardigt ook dat de visserij met Spaanse vaartuigen in de visserijzone van de Gemeen-

schap tussen 1 februari en 3 maart 1981 werd onderbroken.

De nieuwe betrekkingen tussen de Gemeenschap en Spanje vonden hun neerslag in de vaststelling en toepassing van een kaderovereenkomst inzake de visserij en brachten, overeenkomstig de regelen van het nieuwe zeerecht, met name mee dat partijen elkanders bevoegdheid tot het nemen van maatregelen ter bescherming van de visbestanden in de exclusieve visserijzone tot 200 mijl, erkennen. Zowel het verlangen van een vergunning als de onderbreking der visserij is volgens de Commissie een modaliteit volgens welke de Gemeenschap haar algemene bevoegdheid, binnen haar exclusieve visserijzone, uitoefent. De Commissie wijst er in dit verband nog op dat er in het ontwerp-verdrag waartoe de derde zee-recht-conferentie leidde en waarin het nieuwe costumiere recht tot uitdrukking werd gebracht, geen bepalingen voorzien zijn om de historische rechten of traditionele visserijpraktijken van de onderdanen van andere staten binnen de exclusieve economische zone in stand te houden of te erkennen.

In het licht van de sedert 15 april 1980 voorlopig toegepaste kaderovereenkomst tussen de Gemeenschap en Spanje, moet het er volgens de Commissie voor worden gehouden dat de Gemeenschap gerechtigd was om, toen de Spaanse autoriteiten zich niet in de voorgestelde voorwaarden konden vinden, de visserij met Spaanse vaartuigen op te schorten. In „notes verbales” van 23 december 1980 en 30 januari 1981 heeft zij er de aandacht van de Spaanse delegatie op gevestigd dat het overleg over de visserijregeling voor 1981 tijdig diende te worden afgesloten en, nadat het overleg door de Spaanse delegatie was opgeschort, heeft

zij haar voorts doen weten dat de visserij met Spaanse vaartuigen per 31 januari 1981 werd onderbroken. De verantwoordelijkheid voor de bij het overleg — en, eo ipso, bij de afgifte der vergunningen — ontstane vertraging, ligt dan ook bij Spanje.

Tenslotte meent de Commissie dat, nu de Gemeenschap bevoegd was voor het gehele zeegebied dat onder de jurisdictie der Lid-Staten valt instandhoudingsmaatregelen te nemen, niet slechts de litigieuze communautaire verordeningen, maar ook het visserijverbod voor het tijdvak 1 februari—3 maart 1981, aan Spaanse onderdanen kon worden tegen-
geworpen.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 16 september 1982 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door de regering van de Franse Republiek, vertegenwoordigd door B. Botte, verbonden aan het ministerie van Buitenlandse Zaken, als gemachtigde, door de Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Vignes, directeur van de juridische dienst, als gemachtigde, en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door F. Lamoureux, lid van de juridische dienst, als gemachtigde.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 6 oktober 1982 zijn conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij op 14 januari 1981 ingekomen arresten van 3 december 1981 heeft de Cour d'appel te Rennes krachtens artikel 177 van het EEG-Verdrag het Hof om een prejudiciële beslissing verzocht inzake de vraag of de verordeningen van de Gemeenschap tot vaststelling van een aantal voorlopige maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ten aanzien van vaartuigen die de vlag van Spanje voeren — voorzover er in die verordeningen aan het vissen door Spaanse onderdanen in de economische zone, ingesteld bij decreet nr. 77-130 van 11 februari 1977 (*Journal Officiel de la République Française* van 12 februari 1977, blz. 864) bepaalde voorwaarden worden gesteld, als rechtsgeldig zijn te beschouwen en, zo ja, of zij aan Spaanse onderdanen kunnen worden tegen-
geworpen.
- 2 De vraag was gerezen tijdens de behandeling van de strafzaken tegen een aantal gezagvoerders van in Spanje geregistreerde vissersvaartuigen, die door het Tribunal de grande instance te Lorient en het Tribunal de grande instance te Quimper tot geldboeten werden veroordeeld omdat zij tijdens de visvangst in de Franse economische zone zijn aangetroffen zonder in het bezit te zijn van een visvergunning.

- 3 Verdachten in de hoofdgedingen werden op verschillende dagen in het tijdvak 14 januari 1980-14 februari 1981 aangetroffen tijdens het vissen in de zone van 12-200 mijl uit de basislijnen.
- 4 Na te hebben overwogen dat verdachten niet de in de communautaire verordeningen verlangde vergunning konden tonen, zodat de door hen uitgeoefende visserij een in de Franse strafwet voorzien — en strafbaar gesteld — delict opleverde, hebben het Tribunal te Lorient en het Tribunal te Quimper verdachten veroordeeld.
- 5 In hoger beroep hebben verdachten de rechtsgeldigheid aangevochten van de communautaire verordeningen waarin het recht op visserij met vaartuigen onder Spaanse vlag van het bezit van een vergunning afhankelijk is gesteld: hun visrechten zouden in tussen Frankrijk en Spanje eerder aangegane internationale verbintenissen zijn erkend.
- 6 Voor het jaar 1980 heeft de Raad vooreerst de geldigheidsduur der krachtens verordening nr. 1177/79 van 12 juni 1979 afgegeven visserijvergunningen tot 31 januari 1980 verlengd, met vaststelling — voor 1979 — van bepaalde maatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden ten aanzien van vaartuigen die de vlag van Spanje voeren (PB L 151, blz. 1); die verlenging ligt besloten in verordening nr. 2897/79 van 18 december 1979 (PB L 362, blz. 2). Nieuwe, op Spaanse vaartuigen toepasselijke tussentijdse instandhoudings- en beheersmaatregelen zijn, voor 1980, vastgesteld bij 's Raads verordeningen nrs. 541/80 van 3 maart 1980 en 1719/80 van 30 juni 1980 (PB L 60, blz. 1, en PB L 168, blz. 27).
- 7 Voor het jaar 1981 heeft de Raad vooreerst de geldigheidsduur van visvergunningen, voor Spaanse vaartuigen afgegeven krachtens verordening nr. 1719/80, tot 31 januari 1981 verlengd; die verlenging ligt besloten in verordening nr. 3305/80 van 17 december 1980 (PB L 344, blz. 33). Bij verordening nr. 554/81 van 27 februari 1981 (PB L 57, blz. 1) zijn voor de periode tot en met 31 mei 1981 nieuwe, op Spaanse vaartuigen toepasselijke, instandhoudings- en beheersmaatregelen genomen; genoemde verordening is op 4 maart 1981 in werking getreden.

- 8 Genoemde verordeningen behoren tot een reeks verordeningen waarin de Raad, in afwachting van de totstandkoming van de visserijovereenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de regering van Spanje van 15 april 1980 (PB L 263, blz. 1), tussentijds regelingen voor korte perioden heeft getroffen, volgens welke Spaanse vissers zich aan vangstquota hadden te houden.
- 9 In het arrest, op 8 december 1981 gewezen in de zaken-Crujeiras Tome en Yurrita (nrs. 180 en 266/80, Jurispr. blz. 2997) heeft het Hof reeds overwogen dat deze door de Gemeenschap getroffen overgangsregeling past in het kader van de betrekkingen die de Gemeenschap en Spanje zijn aangegaan om de problemen in verband met de instandhoudingsmaatregelen en de uitbreiding van de exclusieve visserijzones op te lossen en de vissers wederzijds toegang te verlenen tot de door deze maatregelen bestreken wateren, alsook dat deze betrekkingen in de plaats zijn getreden van de voordien in deze zones geldende regeling, opdat rekening zou worden gehouden met de algemene ontwikkeling van het volkenrecht op het gebied van de visserij in volle zee en met de steeds dringender noodzaak van het behoud van de biologische rijkdommen van de zee.
- 10 De bepalingen van de omstreden verordeningen maken dus deel uit van een beleid dat erop gericht is tussen de Gemeenschap en Spanje op het gebied der zeevisserij geleidelijk nieuwe wederzijdse betrekkingen te vestigen, welke betrekkingen voor de tevoren bestaande regeling van de visserij in volle zee in de plaats zijn gekomen. Hieruit volgt dat Spaanse vissers zich, wanneer beide soorten bepalingen met elkander onverenigbaar mochten blijken te zijn, ter bestrijding van de toepasselijkheid der door de Gemeenschap tussentijds vastgestelde verordeningen, niet kunnen beroepen op vroegere, tussen Frankrijk en Spanje aangegane internationale verbintenissen.
- 11 Bij onderzoek naar de gestelde vraag is dus niet gebleken van feiten of omstandigheden welke aan de rechtsgeldigheid van verordeningen nrs. 1177/79, 2897/80, 541/80, 1719/80, 3305/80 en 554/81 afbreuk kunnen doen. De bepalingen dier verordeningen kunnen aan Spaanse onderdanen worden toegeworpen.

Kosten

- 12 De kosten door de Franse regering en door Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechter over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

uitspraak doende op de door de Cour d'appel te Rennes bij arresten van 3 december 1981 gestelde vraag, verklaart voor recht:

Bij onderzoek naar de gestelde vraag is niet gebleken van feiten of omstandigheden welke aan de rechtsgeldigheid van 's Raads verordeningen nrs. 1177/79 van 12 juni 1979 (PB L 151, blz. 1), 2897/79 van 18 december 1979 (PB L 362, blz. 2), 541/80 van 3 maart 1980 (PB L 60, blz. 1), 1719/80 van 30 juni 1980 (PB L 168, blz. 27), 3305/80 van 17 december 1980 (PB L 344, blz. 33) en 554/81 van 27 februari 1981 (PB L 57, blz. 1) afbreuk kunnen doen. De bepalingen van deze verordeningen kunnen aan Spaanse onderdanen worden tegengeworpen.

O'Keeffe

Bosco

Koopmans

Uitgesproken te Luxemburg ter openbare terechtzitting van 28 oktober 1982.

De griffier
voor deze

H. A. Rühl
hoofdadministrateur

De president van de Eerste kamer

A. O'Keeffe